

DANIEL CROS

LA RETROBADA

TEXT P.P.
FOTO IVO DEKOVIC

Daniel Cros és un cantant de ritmes calents que sempre ha mantingut la porta oberta a nous reptes. Per això ha decidit capbussar-se a les aigües del jazz secundat per un trio de músics liderat pel vibrafonista **Geni Barry**. El resultat ha estat *Snake With Surprise* (Rosazul, 2010), un disc on explora la seva faceta de *crooner* i que per a ell suposa una retrobada amb els seus orígens.

“**S**empre he admirat veus com les de **Frank Sinatra**, **Dean Martin**, **Tony Bennett** i tants altres que han vestit d’elegància i una certa sofisticació les harmonies complexes i els ritmes entretallats de la música de jazz.” Les paraules de **Daniel Cros** van en perfecta consonància amb la imatge i el posat que ell mateix projecta. La pregunta que sorgeix, però,

és: si aquest gènere encaixa tant amb la seva manera de ser, com és que ha trigat quatre discos a dur-lo a la pràctica?

“No era un propòsit, ni una fita, senzillament tenia ganes de fer-ho, ha sortit l’oportunitat i era qüestió d’aprofitar-la”, respon el músic en una primera instància. I poc després aprofundeix: “També necessitava sentir-me segur, i tenir el

convenciment que podia assumir certs riscos amb capacitat de superar-los. Precisament perquè és un estil de fer cançons i són uns artistes que admiro, els tenia un respecte que m’impedia llançar-m’hi d’entrada”.

En aquest sentit, **Cros** diu que aquest repertori el va acompanyar durant molts anys en la seva etapa de formació, però que és molt diferent interpretar **Cole Porter** o qualsevol estàndard que un treball de creació pròpia. “L’interpret ha de saber convertir-se en autor, absorbir la part formal i estètica de l’ofici, i saber transmetre la cançó que tothom ha escoltat un miler de cops fent que l’espectador tingui la sensació que és la primera vegada que l’escolta”, declara.

>>>

“PER RESPECTE, NO PODIA LLANÇAR-M’HI D’ENTRADA”

Aquest ha estat, segons explica, el propòsit amb què es va ajuntar a **Barry** a l’hora de confegir aquest projecte compartit. “La confiança que ens tenim amb **Geni Barry**, amb qui ens coneixem des de fa anys, i el grau d’experiència que he anat adquirint després de prop de deu anys d’ofici han contribuït molt a fer possible aquest somni”, considera. Reconeix que l’objectiu no passava per inventar res ni per trencar cap esquema. “Al contrari, tant en els temes d’autoria pròpia com a les adaptacions, hem procurat respectar al màxim l’estructura clàssica que hem utilitzat com a patró. Si fèiem una samba allò havia de sonar com una samba, i si fèiem un calypso o un tema de swing la cançó havia de respondre a aquells arquetips. Ara bé, tant el tractament instrumental del trio com la inflexió en la veu tenien la missió de crear un clima i donar una personalitat determinada a la peça.”

Li comento precisament el contrast que s’estableix entre uns arranjaments i una dinàmica musical associats a un so més aviat actual i un registre de veu que transporta a temps pretèrits. **Daniel Cros** diu que aquest no és un efecte buscat. “Sóc un clàssic i m’agraden els clàssics, per això també quan canto jazz no puc cantar en una altra llengua que no sigui l’anglès. Són unes veus que he escoltat i he après en aquesta llengua, i la prova és que fins i tot a l’hora d’escriure cançons em surten en anglès”, remarca.

Ara, l’únic que queda per esbrinar és si aquesta retrobada amb el jazz des de la professionalitat significa un punt i a part amb l’accent caribeny dels seus tres discos anteriors també publicats per Rosazul –*Por arte de magia* (2000), *Aire de mar* (2006) i *Las vueltas que da la vida* (2010)–. “Qui sap el que passarà demà? El que hagi de venir a partir d’ara, ja vindrà”, conclou.